

munikowana będzie sekretariatowi Lidze Narodów.
Lyon, 12 listopada (PAT). »Petit Parisien« donosi, że konwencja wojskowa francusko-belgijska została zarejestrowana przez Ligę Narodów.

Uroczystość narodowa we Francji.
Paryż, 12 listopada (PAT). Onegdaj rozpoczęły się uroczystości pięćdziesięciolecia republiki francuskiej. Wiozłom wojsko przelagło przy dźwięku orkiestr ulicami. Millerand podpisał amnestię 6.424 osób, skazanych na najcięższe kary. Król angielski nadesłał na ręce Milleranda pismo własnoręczne, zredagowane w słowach bardzo serdecznych, w których oświadcza, że jedynie zacieśnienie więzów, łączących w sobie Anglię i Francję, pozwoli przebyć ewentualne trudności i uroczystości wspólne ideały obu narodów.

Solej Republiki francuskiej w Polsce
Kraków, 12 listopada.
Wobec przypadającego w dniu 11 listopada b. r. 50-lecia ogłoszenia trzeciej Republiki francuskiej, oraz rocznicy zawieszenia broni, odbyły się w całej Francji podniosłe uroczystości. Polska dla manifestowania węzłów braterskich, łączących nas z Francją, uczciła również ten dzień święta narodowego naszej sojusznicy w sposób uroczysty.
W Warszawie w dniu tym odbyła się francuska uroczystość wojskowa, w której, oprócz całego składu misji francuskiej, wzięli udział przedstawiciele polskich władz wojskowych, szef sztabu gen. Rozwadowski, gen. Durski, Zawadzki, pułkownik Wieniawa-Długoszewski i liczni oficerowie.

Szef misji francuskiej, gen. Niessel, dekorował krzyżem legji honorowej najbardziej zasłużonych oficerów. Frontem do świątyni stawili się francuski batalion piechoty i masza kompania piechoty. Przed frontem stanęli oficerowie z obnażonymi szablami, przedstawiciele do odnaczenia. Generał Niessel w krótkich słowach powitał ich i tak wysoki nagrody, poczem podchodził kolejno do każdego z nich, uderzał szablą, całował i własnoręcznie przypinał biały krzyż na czerwonej wstędze.

Po dokonanej dekoracji orkiestra odegrała »Marsyllankę«, następnie wojska defilowały przed gen. Niessel'em.

We Lwowie uroczystość rozpoczęła się nabożeństwem w kościele archikatedralnym; nabożeństwo celebrował ks. biskup Bilczewski przy asyście kanoników i klera. W kościele zgromadzili się przedstawiciele wszystkich władz rządowych i wojskowych, przybył też szef misji francuskiej, pułkownik de Renty i oficerowie francuscy. W zastępstwie nieobecnych jenerałów delegata rządu, hr. Galskiego, był wiceprezes Zimny, nadto prezydent miasta i gromadnych miast, uczestnicy powstania 1903 roku, delegacje stowarzyszeń i tury publiczne. Przed kościołem ustawili się honorowa kompania z orkiestrą. Następnie pod pomnikiem Mickiewicza odbyła się defilada. Z wozu widać Ratusza, gmachów państwowych i wojskowych, oraz kwatery misji francuskiej, powitały na znak uroczystości flagi o barwach polskich i francuskich.

W Krakowie odprawianem zostało przez ks. infułta Wądołnego uroczyste nabożeństwo w kościele N. M. Panny za poległych żołnierzy francuskich w wojnie francusko-pruskiej i podczas walk w ostatniej wojnie europejskiej. W prezbiterium kościoła stanęła katedra wśród światła i zieleni; podczas nabożeństwa pieśni żałobne wykonał chórmistrz. Przed ołtarzem zgromadzili się bawia w Krakowie oficerowie francuscy z rodzinami, konsul francuski Zwierzyński z sekretarzem konsulat, wiceprezydent Rolle, r. Nieświatowski w zastępstwie starosty Kowalskiego, imieniem D. O. G. gen. Piasecki, imieniem dowódcy miasta major Łasiński, przedstawiciele Stowarzyszenia przyjaciół Francji, profesorowie uniwersytetu, delegacje wszystkich oddziałów wojskowych, oraz liczna publiczność. U głównego wejścia trzymała kartę kompania honorowa.

Gospodarka naturalna.

Urzednicy otrzymują od czasu do czasu niewielkie ilości towarów po cenach bardzo niskich. Uzupełnienie ich poborów pieniężnych są dodatki, wypłacane im natura (nieco maki, kaszy, tłuszczów). Górnicy w kopalniach węgla dostają prawie całą płacę w tej formie. Podobnie ułożyły się stosunki w wielu innych przedsiębiorstwach. Chłopi i wielcy właściciele ziemscy także postępują się na coraz większą skalę tym sposobem wynagradzania czeladzi i robotników. Im daleko łatwiej go zastosować, niż kierownikom przedsiębiorstw górniczych, przemysłowych lub handlowych. Rolnicy, a nawet wytwórcy innych towarów nieraz starają się go sprzedać za towar, a nie za markę. Państwo zawiera umowy kompensacyjne. Pozwalają na wywóz pewnych ilości oznaczonych towarów w zamian za zapewnienie przywozu innych towarów. Wśród urzędników, stanowiących kategorię osób szczególnie silnie dotkniętą ciągłym spadkiem wartości pieniądza, często słychać głosy, dowodzące, że jedynym środkiem ratunku jest wypłacanie jak największej części poborów w formie dodatków.

Czyżbyśmy naprawdę mieli powrócić do czasów gospodarki naturalnej? Prawdopodobieństwo podobnego przebiegu wypadków napawa troską o przyszłość każdego, kto miał sposobność zapoznać się z wywodami teoretyków życia gospodarczego i z doświadczeniami historycznymi.

Gospodarstwo odosobnione, polegające na tym, że pewna grupa osób wytwarza wspólnie wszystko to, co jej potrzeba, nie posilające się wymianą swoich wytworów na cudze, nie jest w stanie rozwinąć podziału pracy, skutecznie potęgującego produktywność ludzką. Choćby go kierownik grupy wprowadził, wyniki będą niewielkie, bo ewentualne korzyści z wyrobu większej ilości towarów w danej jednostce czasu przypadają w udziale ogółowi, a nie tym, którzy więcej się wysilają. Podział pracy dopiero w połączeniu z wymianą doprowadził do ogromnego wzmocnienia wytwórczości ludzkiej. Wymiana pozwoliła nam korzystać z cudzych bogactw naturalnych, podczas gdy w gospodarstwie odosobnionem można było korzystać jedynie z miejscowych surowców.

Początkowa wymiana towaru za towar okazała się postępowem niewystarczającym. W tym stanie rzeczy nabywca danego towaru mógł być tylko ten, kto go potrzebuje, a zarazem

Masz już tysiąc, więc mój bracie
Może szczęście czeka na cie
I chce gościć w twojej chacie!

Dzisiaj z tysiącem jesteś zerem,
A pragnieniem twojem szczerem
Być conajmniej milionerem!

Jeśli zrobić chcesz gotówkę
Radzę bierz tysiącmarkówkę
I kup za nią „milionówkę“!

Otwórz szczęściu swemu wrota:
Z „milionówką“ co sobota
Może zalsnić dola złota!

1,000.000 marek

wygrać może w każdą sobotę
posiadacz obligacji

4% Państwowej Pożyczki Premijowej.

może za niego ofiarować dobro, pożądane przez sprzedawcę. Odpadają jako nabywcy ci wszyscy, choć potrzebują towaru i gotowi są ponieść ofiary gwoli jego nabywcy, ale nie są w stanie dostarczyć tego towaru, którego sprzedawca chwilowo potrzebuje. W tym stanie gospodarki pieniężnej sprawa przedstawia się znacznie korzystniej. Wzrasta popyt. Rozszerza się koło odbiorców towaru. Nabywca może każdy, kto posiada pieniądze, ponieść za nie sprzedawcę dostanie towarów, przez niego poszukiwanych. Pieniądz spełnia jeszcze jedną doniosłą funkcję. Ułatwia wymianę, umożliwiając dokładne zważanie sobie sprawy z zysków i strat, ocenę dóbr, wyraźnych od chwili poszukiwania się nim w jednym wspólnym mianowniku. Koszt produkcji, dystrybucji, najłatwiej staje się wielkością uchwytą, dopiero wtedy, gdy ludzie nauczyli się pieniężnego szacowania. Oczywiście korzyści te występują na jaw w całej pełni wtedy, gdy pieniądź przedstawia wartość mniej więcej stałą. Z jego celowości wynika, że przestaje być użytecznym, gdy podlega znacznym wahaniom. Od tego punktu towar za pieniądź, gdy wiemy, co za niego dostanę. Szacując dobrą pieniądź, którego wartość jest mi znana. Gdy pieniądź przestaje być niezmiennym w swej wartości, przestaje być pieniądzem.

Doświadczenia historyczne potwierdzają wyższość gospodarki pieniężnej. Społeczeństwa, które nie potrafiły porzucić gospodarstwa odosobnionego, pozostały ubogimi. Warunkiem powszechnym wzbogacenia się było przejście do wymiany pieniężnej. Bezpośrednia wymiana za towar ustąpiła miejsca dokonywanej za pośrednictwem pieniądza, bo okazała się kłopotliwszą. Cały przebieg wypadków jest stwierdzeniem przyswistości, wedle którego droga najprostszą bynajmniej nie jest najkrótszą. System zaspokajania wszystkich swoich potrzeb zapobiegłością własną wydaje się na pierwszy rzut oka najwłaściwszy, bo najprostszy. Wymiana jest przede wszystkim stratą czasu, pracy, zwłaszcza wtedy, gdy chodzi o wymianę pieniężną, stanowiącą rozłożenie wymiany towaru za towar na jego wymianę za pieniądź, a następnie następną wymianę pieniądza za towar. Uskutecznienie wymiany zatrudnia osobę stanu kupcy. Powoduje także inne koszty. A przecież powszechne przejście do wymiany naturalnej (bezpośredniej), a później do pieniężnej skutkowało w zamianę wzbogacenia się, uwięzieniem w pomyślnym skutkiem. Gdyby żył nie byłby większe, od kosztów, nie byłoby doszło do przewrotu.

Odwrotność wypadku porzucenia gospodarki pieniężnej na rzecz naturalnej, czy to w formie wymiany bezpośredniej, czy też gospodarstwa odosobnionego, konczyły się stale niepowodzeniem. Jakimże jednak sposobem dojdzie do procesu odwrotnego, jeżeli gospodarka pieniężna była korzystniejsza? Była nią tak długo, póki państwo nie podkopało zaufania społeczeństwa do wartości pieniądza. Państwo zmonopolizowało w swoim ręku wybitę pieniądź, aby zapewnić sobie dochód. Kiedy doszło do niepomniejszenia nadużywania tego sposobu ratowania finansów publicznych, państwo wybiło monety kruczoce o zawartości kruszcu mniejszej, niż w poprzednich, nabywając im dotychczasową zdolność zwalniania od zobowiązań. Skarb wybił, powiedzmy, sto sesterców z jednego kilograma czystego srebra. Miał wypłacić 100.000 sesterców dostawcom, urzędnikom, żołnierzom. Potrzebował w tym celu tysiąca kilogramów srebra, a w skarbie było tylko pięćset. Znalazł się pomysłu miłośnik skarbu, który nakazał wybić sesterce o połowę dotychczasowej zawartości. Z jednego kilograma srebra mennica wybiła dwaście, zamiast sto sesterców, uzupełniając brak ciężaru domieszką taniej miedzi. Nowe sesterce uznawano za równe starym. Ten, kto był winien państwu z tytułu dodatków lub

swemu wierzycielowi sto sesterców, mógł je oddać płacąc nowymi monetami. Dłużnik wypłacił niegdyś jeden kilogram srebra, a oddał połowę kilograma. Wierzyciele byli bezbrenni, ale wytwórcy towarów podnosili ceny, a z biegiem czasu przestawali brać bezwartościowe pieniądze.

Upadek cesarstwa rzymskiego, kultury starożytnej jest, gospodarczo rzecz biorąc, grzechem od ustroju pieniężnego do gospodarki naturalnej, wywołanym przez ciągłe pogarszanie się pieniądza. Skarb państwa rzymskiego, dawnie, ciągle zasillany łupem wojennym, zanieśli ciężko z chwilą podboju całego ówczesnego, cywilizowanego bogatego świata. Naliniemne wydatki doprowadziły do puszczczenia w ciebie lichoty, niemożliwej zachęcić do pozbywania za niego towarów. Wiadomo powzięło, że ówczesne przejście do gospodarki naturalnej było równoznaczne z ogromnym zubożeniem. Dopiero równocześnie z wywróceniem gospodarki pieniężnej nastąpiła nowa epoka dobrobytu.

Postęp nie był nieprzerwanym. Wojny niejednokrotnie rujnowały skarby państw. Naliniemne wydatki doprowadzały do obniżenia wartości pieniądza kruczoce. A nawet do puszczczenia w obieg pieniądzy papierowych. — Rząd państw stał jednak było na energię, potrzebną do uzdrowienia finansów, połączając go z sobą automatycznie poprawę wartości pieniądza, uchwytając go niebezpieczeństwem popadnięcia w gospodarkę naturalną, w stałe zubożenie. Obecni władcy Rosji biją bez opamiętania pieniądź papierowy. Zdają sobie sprawę z dojdą na tej drodze do nieukieszczenia pieniądza, jako takiego. Ich zdaniem, razem z nim ginie ustroj kapitalistyczny. Wydaje im się, że torują drogę upragnionemu uproszczeniu środków produkcji. Rzeczywistość idzie tuż naprzeciwko sprzeczności z ich wierzeniami, z ich życzeniami. Ichby socjalistyczny zawiodł. Szarych jest gospodarka naturalna, a wraz z nią powszechne zubożenie. Oby nauka teorii i dziełów nie poszła w las. Disce in moniti.

Z Rady m. Krakowa.

Kraków, 12 listopada.

Wczoraj pod przewodnictwem wiceprezydenta Sarego odbyło się posiedzenie krakowskiej Rady miejskiej. Po odebraniu przyrzeczenia radiologicznego od nowego radcy, dra J. Drobniera, sekretarz Strasiak odczytał szereg interpelacji. Między innymi wniesiono interpelację w sprawie radzkiej w miejskim składzie węgla przy ul. Warszawskiej, dalej w sprawie otwartego kanału na Warszawskim, gdzie w barakach wśród jeńców wybuchła cholera azjatycka, wreszcie w kwestjach apropracji dla Krakowa na najbliższą przyszłość.

Następnie r. m. Maywald przedstawił wniosek magi, odnoszący się do rozbudowy dworca krakowskiego. Celem rozpatrzenia tej sprawy wybrano osobną komisję.

Z kolei wiceprezydent Sarego, odpowiadając na interpelację r. Nowaka, przedstawił katastroficzny stan miasta z powodu braku węgla, spowodowany trudnościami transportowymi. Wniosek, przedłożony przez r. m. Nowaka o otwarcie dyskusji nad kwestią opieki szkolnej, odrzucono.

Po przyjęciu do wiadomości memoriału kongregacji kupieckiej w sprawach ogólnopracowniowych, w którym kongregacja występuje przeciwko nadawaniu koncesji izraelitom, rozpatrywano

SPRAWĘ MAKI RUMUNSKIEJ.

R. m. Potuczek przedstawił wynik dochożeń dla zbadania zarzutów, stawianych kierownikowi wydziału apropracji miejskiej, odnoszących się do zakupów maki rumuńskiej, którą po przywiezieniu do Krakowa w stanie niemożliwym do użycia, mimo wszystko oddano rzekomo piekarnikom do wypieku chleba.

P. Kozubski, który zajął się dostawą maki

i w tym celu wyjechał do Rumunii, zapytywany w tym kierunku twierdził, że mąkę odebrał dobrą i dopiero w drodze uległa ona zepsuceniu, co jednak, jak się okazało, było rzeczą niemożliwą. Cała wina spada pod tym względem spada przedewszystkiem na p. Kozubskiego. Ponadto znaleziono w rachunkach, dotyczących wydatkowania na wspomnianą mąkę, pozycję w wysokości 1/4 miliona marek za transport maki, która to pozycja okazała się co najmniej pięciokrotnie przesadzoną. Wobec tego przyszła komisja do przekonania, że spraw apropracyjnych nie powinno się oddawać w ręce jednej osoby, ale zająć się nimi powinna przedewszystkiem Rada miejska. Nadto komisja proponuje zmiany osobiste w wydziale apropracyjnym.

Nad reformator r. m. Potuczka rozwinęła się szeroka dyskusja. R. m. Roszaniecki wskazał na rozmaite niedokładności, które zasłyły w sprawie maki rumuńskiej. Mąka ta została w części sprzedana ks. Radziwiłłowi w Podkamieniu Górnym po to, aby z powrotem wrócić do Krakowa, zmieszana z inną mąką. Wskazał również, że p. Moskal, kierownik apropracji, wspomnianą mąkę zamawiał telegramem, niekontrasygnowanym przez prezydium.

Sprawę tę następnie omówił r. m. Holeksa, wskazując na przykład, że dotychczas nie przedłożono, mimo ustawicznych domagań się, rachunków z gospodarki apropracyjnej. Wystąpił następnie przeciwko urzędnikom, który transakcję z mąką prowadził, a z którym jednak nie rozwiązano kontraktu służbowego. Wreszcie postawił szereg zarzutów przed tym miastem.

Przed tym zarzutem wystąpił wiceprezydent Rolle, który przypuścił możliwość, że w urzędzie apropracyjnym powstały niedokładności i one rzeczywiście są, ale nie zbadano równocześnie, na jakim dla powstały. Skoro wiceprezydent Rolle chęł cały dział miejskiej apropracji, przypatrując się przez pewien czas jej gospodarce, doszedł do przekonania, że zasłuził błąd powstał przez to, iż do apropracji przyjmowano ludzi niefachowych, którzy nie umiają prowadzić interesów handlowych. Mówę pytano niejednokrotnie o radę w kwestjach apropracyjnych, ale, aby dać radę, trzeba dokładnie, fachowo pojmować sprawy apropracyjne. Tak samo przedstawia się cały skład personalu urzędu apropracji. Dzięki temu było dużo błędów. Wypływały one jednak właśnie wskutek wspomnianego zasłuznego błędu. Dlatego też należy przedewszystkiem dążyć do zmiany całej konstrukcji apropracyjnej. I rzecz druga. Oprócz zmian personalu w apropracji, należy przedewszystkiem dążyć do ożywienia tego, co wojna zabila, a mianowicie do ożywienia prywatnej inicjatywy. Aproprację musi się prowadzić nie przez magistrat, ale przez konsumy, lub też inne tego rodzaju zakłady.

Niechcąc — mówił wiceprezydent — osłaniać Hędoz, ono są, ale uważam, że, szukając błędów, należy ich przedewszystkiem dopatrywać się w całej maszyni urzędu. Następnie bronił się mowa przeciwko zarzutom, jakie stawiał mu r. m. Holeksa. Jakoby w sprawach miejskich kierował się swoimi sympatjami politycznymi, zresztą najzupełniej mylnie pojmowanymi. Jestem zupełnie bezstronny i oddaję cały swój czas dla spraw gminnych, zawsze ta bezstronność kierowała się a już najmniej brałem pod uwagę w jakimkolwiek kierunku względy polityczne. Za to wdzięczności nie żądam, ale sprawiłem (brawa). Po dłuższym przemówieniu wiceprezydenta Rollego, przyjęto sprawozdanie komisji apropracyjnej do wiadomości.

NA DZIECI WILNA.

Następnie imieniem prezydium wiceprezydent Sarego przedstawił wniosek o przyznaniu daru m. Krakowa w kwocie 10.000 Mk. na rzecz głodnych dzieci miasta Wilna, które po inwazji bolszewickiej znalazły się w rozpaczy i w położeniu. W różnych miastach Polski powstały już komitety pomocy dla Wilna, wzięły więc nie można, iż w Krakowie powstanie z inicjatywy sfer obywatelskich komitet ratunkowy. Przedstawiony wniosek jednogłośnie uchwalono.

BUDOWA ŁAZNI W PODGÓRZU.

Z kolei wiceprezydent wniósł, aby Rada przyjęła od rządu asygnowaną przez naczelny nadzwyczajny konsyliarj do walki z epidemią subwencję w kwocie 2.000.000 Mk. na budowę łaźni publicznej w Podgórzu, pod warunkami, przez rząd przedłożonym, w szczególności, że do budowy łaźni ma się natychmiast przystąpić i że budowa ma być skończona pod koniec sierpnia 1921 roku. Wniosek uchwalono.

PLACE URZĘDNIKÓW I PERSONALU OBU TEATRÓW.

Wreszcie przystąpiono do porządku dziennego. Po referacie wiceprezydenta Sarego otwarto dyskusję nad kwestią regulacji i poborów personalu urzędników i służby magistratu, oraz zmiany niektórych postanowień statutu emerytalnego.

Podczas szeregu przemówień, między innymi r. m. Müller, Holeksy, Ziffera, Nowaka, wskazywano na ujemne strony przedstawionych wniosków. Między innymi podniesiono sprawę redukcji personalu magistrackiego, oraz zmiany całej organizacji magistratu w kierunku uzdrowienia stosunków gospodarki gminnej. Wreszcie po odpowiedzi wiceprezydenta Sarego na przemówienie r. m. Holak, uchwalono regulację poborów personalu urzędników i służbowego magistratu, oraz zmianę statutu emerytalnego. W końcu uchwalono do latki drożyzniane dla personalu obu teatrów miejskich.

Na tem posiedzenie zamknięto.

Na posiedzeniu tajnym, które odbyło się po posiedzeniu Rady miejskiej, r. m. Wielgus przedstawił imieniem połączonych sekcji, prawniczej i skarbowej, o etacie urzędowania plac prezydenta i wiceprezydenta miasta, a to na zasadzie zrównania tych plac z III rangą urzędników państwowych, z dodatkami na reprezentację 5.000 Mk. dla prezydenta i po 3.000 Mk. dla wiceprezydenta. Wniosek ten uchwalono z poprawką r. m. Kosubskiego, aby prezydentowi wyznaczony plac urzędników państwowych II rangi.

KRONIKA.

Kraków, 12 listopada.

PRAWDOPODOBIEŃSTWO POGODY NA DZIEŃ 12 LISTOPADA. Przeważnie pochmurno, z rana przymrozki, wiatry zachodnie.

Wyciąg z obserwacji meteorologicznych w Polsce z dnia 11 bm:

Miejscowość	Temper.	Kier. wiatru	Stan nieba
	max. min.		
Kraków	8 5	poł.-zachod.	po pogodnie
Zakopane	9 0	południowy	po pogodnie
Warszawa	6 1	poł.-zachod.	po pogodnie
Poznań	0 3	poł.-zachod.	po pogodnie
Gdańsk	8 5	poł.-zachod.	po pogodnie

Rozkład ciśnienia: Depresja nad Finlandją, wysoka ciśnienie nad Alpami.

REJESTRACJA GÓRNOŚLĄZAKÓW I GÓRNOŚLĄZACZEK OSIADŁYCH W MAŁOPOLSCE. To-

warzystwo obrony kresów zachodnich (Kraków, ul. Retoryka 5) zwraca się ponownie z usilną prośbą do tych wszystkich starostw małopolskich i realizacji narodowych lokalnych, w rodzaju komitetów Obrony Państwa. Kół T. S. L., Komitetów plebiscytowych, aby o ile z tem jeszcze zalegają, przyspieszyły swoje czynności rejestracyjne i odeślały wypełnione jak najścisłej kwestionariusze z prośbą o przypilnowanie interesowanych, ażeby zawczasu każdy z nich zaopatrzył się w dwa egzemplarze fotografii do paszportu i wycieczki na miejsce dalszych instrukcji.

Z POLSKIEJ AKADEMII UMIEJĘTNOŚCI. Posiedzenie wydziału filologicznego odbędzie się w poniedziałek, 15 listopada br. o godz. 5 po poł. Porządek dzienny: Dr H. Gaertner: »Ziemianin, bezimienny dialog XVI wieku na tle współczesnej epoki« (przedstawi prof. Chrzaniński).

WYSTAWA FOTOGRAFICZNA W MUZEUM PRZEMYSŁOWYM. W sobotę 13 bm. o godzinie 11 rano nastąpi otwarcie wystawy pięć fotograficznych ił. Kazimierza Cybulskiego. Wystawa ta obejmująca 100 eksponatów zawiera bardzo różnorodny materiał, głównie architektury, fragmenty wnętrza, krajobrazy i portrety. Najważniejszą częścią wystawy są zdjęcia z Wawelu, zarówno Zamku królewskiego, jak i katedry z grobowcami królewskimi. Wystawa otwarta będzie do dnia 21 bm. włącznie codziennie od 10 do 1 po poł. **WOLNE POSADY W SEMINARIACH NAUCZ.** Ministerstwo oświecenia publicznego wyzwa nauczycieli, którzy z powodu wyjazdów wojennych nie objęli swych stanowisk w szkołach do czasu kandydatur na wakacje posady w państwowych seminariach nauczycielskich w b. Królestwie Polskim. Podania należy składać pod adresem sekcji i ministerstwa wyzwa religijnych i oświecenia publicznego, Warszawa, Al. Unib. wska 20.

NIEPRZESTRZEGANIE PRZEPISÓW O RUCHU PRZECZ PRZECZODNIÓW. Dowództwo wojsk samochodowych komunikuje. Wskutek często powtarzających się wypadków najcięższych samochodów lub innych pojazdów na przechodniach, wśród których to wypadków winę przypisać należy w pierwszej mierze zupełnemu lekceważeniu przepisów o ruchu i porządku przez publiczność (2) wojskowa policja zaleca chodową wysłać będzie na miasto przez posterunków, czuwających nad ruchem samochodów, również patrol, czuwający nad przestrzeganiem przepisów ruchu przez przechodni. Chodzenie po goślicach (1), wystawianie na nich, gromadzenie się na skrzyżowaniach, wyskakowanie lub wskakiwanie do tramwajów, będzie w porozumieniu z władzami cywilnymi zarówno surowo karane, jak przekroczenie przepisów przez szoferów i wozniów.

Zamierzając ten dziwny co najmniej w treści i formie komunikat, wyrażamy nadzieję, że władze cywilne staną w obronie praw publiczności co do korzystania z gośliców, praw, chyba nie mniejszych, od tych, które mają lub mieć chcą samochodów. **PRZEDMIOTY ZŁOTE I SREBRNE ZDEPONOWANE W OŚWIECIMU.** Komisarz do zbierania grania państwa, dyrektor okręgu skarbowego dr Pec ogłasza: Przedmioty złote i srebrne, depozytowane przez podróżnych przy wyjeździe z kraju w głównym urzędzie celnym w Oświęcimiu, zostały przeniesione do głównego urzędu celnego w Dziadach, gdzie interesanci mogą je odbierać za zwrotem poświadczenia depozytowego.

SZLACHETNA INICJATYWA ŁAWY PRZYSIĘGLYCH. W krakowskim sądzie karnym po rozprawie której przewodniczył s. s. o. Patakk, działył się charakterystyczny wypadek. Rozprawa toczyła się przeciwko niejakiemu Adamowi Pajakowi, który dnia 23 czerwca br. włamał się do mieszkania Anieli Dedzikowej i skradł różne rzeczy wartości 15.000 mk. Obwiniony przy prowadzeniu na salę, wyglądał, jak istny obraz piekła i rozpaczy. Twarz biała, zniekształcona, z silnym piętnem choroby, ubranie w strzechach. Po przesłuchaniu świadków, którzy udowodnili winę oskarżonego, obrońca dr Kłimecki w swoim przemówieniu wskazał w grzechach słów na straszny stan oskarżonego. Lawa przysięgłych po naradzie ewidentnie za twierdzenia trybunału, na podstawie których trybunał skazał Pajkę na jeden rok ciężkiego więzienia, dał jednak inicjatywę do skłoni do oskarżenia, do której przystąpił się obrońca i trybunał. Złożono w ten sposób kilkunastokrotnie.

ZADU PRZYSIĘGLYCH. Wzorzaj w krakowskim sądzie okręgowym karnym odbyła się pod przewodnictwem s. s. o. Patakk, osk. prok. Schwabkopf, bronił dr Herz rozprawa przeciwko Józefowi Fitzrykowi, oskarżonemu o złodziejstwo porządku publicznego. Wedle aktu oskarżenia dnia 27 czerwca 1920, kiedy w Łukowej nadzorni gminy Jan Szota i sekretarz gminy Wojciech Szczepaniak ludźmi zabrali po rabowaniu kolo kołosa ogłosił rozprawę przed ministerstwa spraw wojskowych, tymczasem przed sądem województwa, wreszcie Fitzryk przysięgł, że zabierał, świadcząc, że do niego już nie przysięgał na wojnie i wyzwanie, aby do szeregu nie wstąpił. Wystąpienie to znanione zbrodni gwałtu publicznego i podpada głowi przysięgłych, jednak nie ze względu na wyzwanie kary, ale jako charakter przysięgi.

Podczas rozprawy świadkowie wystawili oskarżonemu jak najlepsze świadectwo. Słowa w przedwidzaniu tego było przywołano, rozważaniem wskutek strat materialnych, nadto obrońca wykazał, że oskarżony nie miał żadnych złych intencji, wskutek czego przysięgli po naradzie jednogłośnie zaprzeczyli pytaniom głównym. Wskutek tego trybunał Fitzryk uwolnił od winy i kary.

Ponadto odbyła się rozprawa przeciwko Karolinie Kwiatkowskiej, która skradła swojej chlebodawcy, korzystając z jej nieobecności, bieliznę i różne przedmioty złote i srebrne wartości około 8000 mk. Procy tego skradła ona Chłimowi Neuhoffowi różne rzeczy wartości kilkunastokrotnie. Po przeprowadzonej rozprawie trybunał skazał Kwiatkowską na jeden rok ciężkiego więzienia.

Wreszcie toczyła się rozprawa przeciwko Franciszkowi Imbajowi (bronił dr Baniet), który skradł dr Makowskiemu, swemu służbowemu, gotówkę 1000 mk. Ponadto skradł on Leonowi Frisowi różne rzeczy wartości kilka tysięcy marek oraz Jerzemu Umieńskiemu strzelbę i garbatorle wartości i kolo 25.000 mk. Obwiniony kradzieży wyprzył się. Po przesłuchaniu świadków trybunał skazał Dulaję na 6 miesięcy więzienia.

OLIERZYMA KRADZIEŻ W URZĘDZIE APROPRACJI MIAST. W ostatnich dniach kierownik Szatni w krakowskim zakładzie apropracji miast w pałacu Spiskim spęszelił brak kilku przedmiotów, po pewnym czasie zauważył, że ktoś z górnych pięter usiłował zabrać towary.

Dnia 7 bm. wieczorem w bramie pałacu Spiskiego dwóch pomocników handlowych z firmy Hawela zauważyło jakiegoś nieznajomego, który zeszł schodami z I piętra, gdzie mieści się lokal apropracji. Mężczyzna niósł w ręku wypakowaną walizę i większych rozmiarów pakiet. Po chwili wszedł on do czekającej na niego dorożki i odjechał; wkrótce jednak wrócił i zniknął w klatce schodowej, zaś w kilka chwil pojawił się z powrotem w bramie znowu z walizą i telefonem.

Zachowanie się jego zwróciło uwagę znajdującego się w bramie agenta policyjnego, który zajął wyśledzić, skąd wraca i co w walizce niesie. Na to meż, czynna dół odświadczył, że walizę powierzył mu jakiś urzędnik apropracji miast, prosząc, by zawiadził ją na ul. Zygmunta Augusta 13.

O fakcie tym zawiadomiono natychmiast dyrektora apropracji p. Schillera, który udał się wraz z agentem do mieszkania przybranego osobnika, gdzie podczas rewizji znalazł kilka kawalków materii, pochodzącej z apropracji. Walizę, którą wyśledził, nie znalazł. W następstwie rzeczy aresztowano ówczesnego, który jak stwierdzono, nazywa się Józef Pacult, jest z zawodu kucharkiem. W toku śledztwa Pacult twierdził, że walizę le zostawił w przedpokoju mieszkania, w którym znajdował się przyjaciel brata jego Janek N. i prawdopodobnie on walizę zabrał. Ponieważ przesłuchaniemu zeznał, że brat jego urzędnik apropracji miast, który był zatrudniony w górnym piętrze, w dziale buchełtury, kazał mu przynieść po zabranie towaru, kiedy przyszedł do biura zabrał brata przy stole, na którym znajdowała się większa ilość sukna, z czego zrobiono następnie tobił. Manipulacja tego rodzaju powtarzała się kilka razy, tak, że Pacult wynosił za drogą materią na 3000 mk.

W związku z całą sprawą posztawiał również niejaki Sturdiński, wspomniany poprzednio Janek, który jednak razem z Antym Pacultem uciekł. Do dyrektora apropracji w niedługim czasie po wykryciu całej alery nadeszło zawiadomienie, że Antoni Pacult, który był oficerem 12 puł. w koszarach na Kopca Kosciuszki, odebrał sobie życie.

SMIAŁY WYSTĘP KRAKOWSKICH WŁADZYWA-CZY W PRZEWORSKU. Onegdaj w nocy znana w Krakowie szajka landyów usiłowała dokonać śmia-

właściciel pokoju do ...
w hotelu ...

